

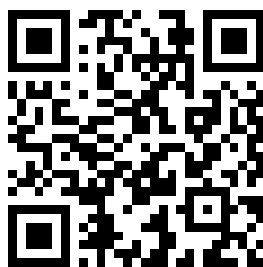

LYRA GORJULUI

PROGRAM DE SALĂ

PROGRAM DE SALĂ

SITE

ABONEAZĂ-TE

1. 1. Georg Philipp Telemann (născut la 14 martie 1681, Magdeburg, Brandenburg – 25 iunie 1767, Hamburg), compozitor german din perioada barocului târziu. Georg Philipp Telemann poate fi considerat unul dintre compozitorii norocoși ai vremurilor sale; artistul german nu numai că a reușit să se bucure de recunoaștere încă din timpul vieții, ci a fost și suficient de abil încât (lucru rar!) să trăiască din propria-i creație. Nici unul din membrii

familiei sale nu era muzician, iar mama

artistului a încercat în repetate rânduri să-l îndepărteze de muzică. Viitorul compozitor a studiat pentru o scurtă perioadă Dreptul la Leipzig, dar începea deja să-și construiască o reputație de multi-instrumentist și muzician dăruit, toate tehnicile componistice utilizate de el și multitudinea de instrumente pe care le stăpânea fiind, toate, calități dobândite la modul autodidact. Leipzig a fost primul oraș în care Telemann s-a bucurat de succes, compunând muzică pentru bisericile locale. Încă de la începutul carierei sale artistul s-a bazat (și) pe talentul tinerilor discipoli, primul ansamblu înființat fiind un *collegium musicum* cu 40 de membri. Cel care i-a urmat lui Telemann în funcția de director muzical al orașului Hamburg a fost chiar finul său, Carl Philipp Emanuel Bach. Nici unul dintre copiii lui Telemann nu a devenit muzician, doar nepotul său, Georg Michael Telemann, peste ani, devine director muzical în Riga. Cu mii de opusuri sacre, laice și nenumărate creații pentru diverse instrumente în diferite genuri, Georg Philipp Telemann rămâne unul dintre cei mai productivi compozitori din istoria muzicii. Cu toate acestea creația sa a rămas, vreme de aproape două secole, în uitare, iar o revizuire sistematică a opusurilor sale nu a avut loc decât în anii 50 ani secolului trecut. de către muzicologul Martin Ruhnke (1921 – 2004) care din 1960 până în 2003 a fost responsabil pentru ediția Telemann a Centrului de îngrijire și cercetare Telemann Magdeburg.

(<https://rrmplayer.srr.ro/articole/art.htm?c=3001&g=1&arh=1&y=2015&a=1329341>)

Mica suită în Re Major TWV 55 D 16 face parte din cele peste 30 Uverturi – Suite cu număr de opus 55, un gen lejer, un divertisment al epocii.

I Ouverture, II Rondeau, III Loure, IV Menuet, V Rigaudon

2. Johann Stamitz ((19 iunie 1717, Țările Coroanei Boeme din Sfântul Imperiu Roman – 27 martie 1757 Mannheim, Palatinatul Elector), pe numele său original, Jan Václav

Antonin Stamic a fost un compozitor și violonist ceh care a pus bazele ***Școlii de la Mannheim. Școala de la Mannheim*** creat o nouă tehnică instrumentală. Compozitorii școlii de la Mannheim au adus o contribuție semnificativă la stilul vienez, iar cel mai reprezentativ dintre aceștia a fost Karl Phillip Stamitz, fiul lui Johann. O etapă importantă în dezvoltarea muzicii instrumentale o reprezintă stabilirea structurii orchestrei moderne, care s-a cristalizat în această perioadă la Mannheim.

Simfonia în La major ("Mannheim No. 2") este o simfonie în stilul școlii de la Mannheim, din ansamblul celor trei simfonii „Mannheim” (în Sol Major, La Major și Si b Major).

I. Allegro assai, II. Andante, III. Presto

W.A. Mozart, reprezentant al clasicismului vienez, alături de J. Haydn și Beethoven. Născut la 27 ianuarie 1756 la Salzburg, era fiul lui

Leopold Mozart un talentat pedagog și violonist în orchestra de la curtea principelui arhiepiscop de Salzburg. În registrul de botez, copilul a fost înregistrat cu numele:

Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus. Mai târziu, în Italia, el și-a luat numele de „Amadeus”, traducerea latină a lui

„Theophilus” („Iubitor de Dumnezeu”). Șase

ani avea Wolfgang Amadeus Mozart când, în octombrie 1762, a fost chemat la Curtea de la Viena, pentru a concerta în fața familiei imperial, unde erau preferate lucrările lui Haydn și Gluck. Când au auzit de noul anume Mozart, un copil-minune din Salzburg, care a venit la

Viena în 1762, Maria Tereza l-a invitat la Hofburg. Înconjurată de copiii lor, Maria Tereza și Francis I-au ascultat pe micul Mozart timp de 3 ore. „Am fost primiți cu atâtea favoruri de Maiestățile lor încât, dacă v-aș povesti detaliat, relatarea mea ar fi considerată un basm”, scria tatăl lui Mozart unuia dintre prietenii lui. În familia artistului se povestea cum micul pianist-minune a alunecat și a căzut pe parchetul foarte bine lustruit din salon și cum Maria Antoaneta (viitoarea regină a Franței), cea mai mică dintre arhiducese, care era exact de vârsta lui, s-a repezit să-l ajute să se ridice și l-a sărutat. „Ești foarte drăguț”, i-a spus el,

„aș vrea să mă însor cu tine”. „Ca semn de recunoștință”, i-a răspuns el împărătesei când aceasta a râs și l-a întrebat de ce vrea să se însoare cu fiica ei. Pentru concert, împărăteasa i-a trimis un costum de culoare violet deschis, cu broderii de aur. Wolfgang s-a manifestat fără nici un fel de rețineri, în prezența suveranei, sărind în brațele Mariei Tereza și sărutând-o cu foc. Audiția a durat peste trei ore, la ea au asistat mai marii Curții, entuziasmați de virtuozitatea copilului, care a cântat inclusiv la un clavecin care avea clapele acoperite !

(<https://www.lovendal.ro/wp52/la-6-ani-mozart-a-cerut-o-de-nevasta-pe-fiica-uneiimparatase>)

La numai 35 de ani, marele compozitor a parasit viața, lăsându-ne amprenta geniului său. A daruit lumii 626 de capodopere.

Eine kleine Nachtmusik - Mica serenadă nr. 13 pentru coarde în Sol major KV 525 este una dintre cele mai populare compoziții ale lui Wolfgang Amadeus Mozart. A fost finalizată la Viena la 10 august 1787, în timp ce Mozart lucra la Don Giovanni. Cu toate acestea, nu se știe cu ce ocazie sau pentru ce client Mozart a scris-o. Probabil că nu a fost niciodată interpretat în timpul vieții sale. „este o foarte cunoscută capodopera de echilibru și eleganță, prea cunoscută, foarte jucată și adesea prost, pentru că o umflăm interpretând-o cu formațiuni mari, în timp ce versiunea originală. , conceput pentru un cvintet de coarde, cu contrabas la unison cu violoncel, este mult mai rafinat în simplitatea sa. » Așa trebuie să înțelegem această bijuterie curată, toată

bucuria și seninătatea, care s-a născut în vara lui 1787, fără să știm de ce sau cum, dar poate ca răspuns la neliniștile imenselor cvintete de coarde K 515 și 516 scrise. cu trei luni mai devreme. (*Musicologie.org*)

I. Allegro (G major), II Romanze: Andante (C major), III Menuetto: Allegretto (G major), with trio in D major), IV Finale: Allegro (G major)

Florin Berculescu s-a născut la Târgu Jiu, unde și-a început pregătirea muzicală în anul 1977. Adevăratele sale preocupări privind studiul muzicii au apărut în 1986, în urma întâlnirii unor mari personalități precum Aurelian Octav Popa sau Mihai Ungureanu. În 1987 devine elevul clasei de pian a doamnei prof. Mariana Ilie, la Craiova, studiind în paralel teoria muzicii cu prof. Cornelia David. Începând cu anul 1990 beneficiază de îndrumarea unor distinși muzicieni și pedagogi : Dan Constantinescu, Dan Dediu, Anatol Vieru, Aurel Stroe și dirijorul Valentin Gruescu. Studiază totodată și pianul în cadrul Facultății de Interpretare instrumentală a Conservatorului bucureștean, cu Gabriel Amiraș și Viniciu Moroianu. În 1996

absolvă Academia Națională de Muzică București, secția Compoziție, completându-și studiile în Franța, la Conservatorul „Pierre Barbizet” din Marsilia, cu Georges Boeuf (compoziție) și Anne Marie Girardelli (pian). Ca pianist a susținut peste 700 de concerte camerale, instrumentale și recitaluri la Târgu Jiu, Râmnicu Valcea, Craiova și București, abordând un repertoriu vast. A participat la cursuri de măiestrie organizate în capitală de interpreți străini - Gérard Frémy, Martin Hughes, Hao Huang, Serghei Kovalenko -, și a fost invitat împreună cu formația „Magnificat” la Festivalul Muzicii Contemporane - București, 1995.

A înființat la Târgu Jiu, împreună cu violoncelistul Mircea Suchici, Orchestra de Cameră „Lyra Gorjului”, fiind invitat în calitate de pianist să concerteze în compania acestei orchestre pe care a și dirijat-o deseori, inclusiv în componenta ei simfonică. A desfășurat o intensă activitate didactică și metodică, fiind profesor de pian și acompaniament la Liceul de Artă „Marin Sorescu” din Craiova și, în prezent, la Liceul de Arte „Constantin Brâiloiu” din Târgu Jiu. Filarmonica „Oltenia” din Craiova l-a promovat constant și în calitate de compozitor, oferind publicului spectator, în anul 2000, în primă audiție, lucrarea sa simfonică „Passacaglia”, sub bagheta dirijorului Alexandru Iosub. Florin Berculescu a fost membru al formației camerale „Omnia Trio” din Craiova. A susținut recitaluri de muzică și poezie în compania unor mari actori români: Ilie Gheorghe, Ovidiu Iuliu Moldovan, Valeria Seciu, Florin Piersic, și a colaborat în cadrul unui amplu recital cu naistul Gheorghe Zamfir. A fost membru în juriile olimpiadelor zonale și ale unor concursuri naționale și internaționale de pian: „Orpheus”, „Craiova Piano”, „Sremska Mitrovica” - Serbia. A fost președinte al juriului pentru concursul „Corală Gorjeană” și a fost invitat al simpozionului național „Petre Brâncuși”. A colaborat cu Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” din Târgu Jiu, în spectacole de muzică și poezie alături de actorii teatrului

Prof. dr. Mihaela – Sanda Popescu